

Sygn. akt: I 1 C 833/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2017 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w Luksemburg

przeciwko D. W.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Kosztami procesu obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

III. Zasądza od powoda (...) (...) z siedzibą w Luksemburg na rzecz pozwanego D. W. kwotę 214 zł (dwieście czternaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.a (...) z siedzibą w Luxembourg pozwem złożonym w dniu 28 maja 2009 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego D. W. kwoty 1.070,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że powodowi przysługuje wyżej wskazana kwota na podstawie cesji wierzytelności przysługującej firmie (...) SA od pozwanego.

W sprzeciwie wniesionym przez pozwanego w dniu 21 marca 2017 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W bliżej nieokreślonym dniu pozwany D. W. zawarł z (...) S.A. umowę o nieokreślonej treści. W ramach tej umowy (...) obciążył pozwanego kwotami 319,51 zł z datą płatności 26 kwietnia 2001 r. i kwotę 750,55 zł z datą płatności 28 marca 2001 r.

W dniu 26 lutego 2003 r. została zawarta umowa między (...) S.A. z siedzibą w W. a P. (...) z siedzibą w P. umowa przelewu wierzytelności w ramach której wierzytelności przysługujące w stosunku do pozwanego została przelana na P. (...). Umową z dnia 30 grudnia 2006 r. P. (...) przelała wierzytelność na powoda (...) S.a (...) z siedzibą w Luxembourg.

Dowód : okoliczności bezsporne nadto umowy k. 5v, 6 wykaz wierzytelności k. 9v i 12 v

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił oparciu o dokumenty przedstawione przez powoda, które nie były kwestionowane przez stronę przeciwną i nie budziły uzasadnionych wątpliwości Sądu oraz na niekwestionowanych przez powoda twierdzeniach pozwanego.

Między stronami był spór co do tego, czy roszczenie dochodzone przez powoda jest przedawnione.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa. W niniejszej sprawie powód dochodząc zapłaty w/w kwoty powinien wykazać zasadność obciążenia pozwanego notą obciążeniową, charakter umowy jaka łączyła strony i zasadność domagania się na podstawie tej umowy zapłaty takiej właśnie kwoty od pozwanego. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniedbaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągają muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

W toku procesu podejmuje się działania i rozumowania zmierzające do ustalenia stanu faktycznego. Udowodnienie faktów w świetle przepisów prawa cywilnego, zwłaszcza art. 6 k.c. polega na uznaniu przez Sąd za prawdziwe zdania o tym fakcie. Elementem istotnym jest więc wynik operacji myślowej dokonywanej przez sąd, a nie jedynie dowodzenie w znaczeniu formalnym sprowadzające się do przedstawienia dowodów przez stronę. Materialnoprawny aspekt zagadnienia onus probandi służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego., rozumiane jako wskazanie wpływu nieudowodnienia pewnych faktów na wynik procesu. Zgodnie z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W związku z powyższym należy uznać, iż wykrycie prawdy przez Sąd ogranicza się w zasadzie do przeprowadzenia dowodów zgłoszonych przez strony. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności mogących, stosownie do treści art. 227 k.p.c., być przedmiotem dowodu.

Przechodząc do najdalej idącego zarzutu strony pozwanej jakoby doszło do przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, należy wskazać, iż zarzut ten zasługuje na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, iż wierzytelność w ramach prowadzonej przez (...) SA działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu klientom usług telekomunikacyjnych. Fakt sprzedaży wierzytelności nie zmienia jej charakteru. Powoduje to, iż zgodnie z art. 118 k.c. roszczenia związane z działalnością gospodarczą przedawniają się po upływie lat trzech.

Jak wynika z akt sprawy powód wytoczył powództwo w dniu 28 maja 2009 r. i z tą datą nastąpiła przerwa biegu przedawnienia. Skoro zatem wierzytelność jak stwierdził powód wynikała z faktur wystawionych w dniu 7 marca 2001 r. i 5 kwietnia 2001 r. z datami płatności 28 marca 2001 r. i 26 kwietnia 2001 r. i od tych dat naliczane były odsetki ustawowe za opóźnienie to należy uznać, iż przedawnienie nastąpiło w dniu 29 marca 2004 r. i 27 kwietnia 2004 r.

W tym stanie rzeczy uznać należy, iż roszczenie powoda, zarówno co do należności głównej jak i odsetek, uległo przedawnieniu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego jak i poglądami doktryny, roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

Z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia roszczenie powoda i uchylenie się przez pozwanego od obowiązku jego zaspokojenia Sąd na mocy art. 117 § 2 k.c. oddalił powództwo jak w pkt I wyroku.

Na marginesie wskazać należy również, iż powód nie zaoferował sądowi żadnych dowodów wskazujących na faktyczne istnienie tego zobowiązania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na to, że stroną przegrywającą niniejsze postępowanie był powód, Sąd w pkt II wyroku obciążył go kosztami procesu uznając je za uiszczone w całości, zaś w pkt III zasądził na rzecz pozwanego poniesione przez niego koszty procesu w postaci zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł.